

εις (2ο μέρος)

/ [Μητροπ. Λεμεσού Αθανάσιος](#)

Μητροπολίτη Λεμεσού π.

Αθανασίου

Τι γίνεται με ένα παιδί το οποίο έχει υποστεί μια τέτοια κακοποίηση; Οπωσδήποτε το παιδί βιώνει ένα τραύμα και πιστεύω ότι όλα τα τραύματα που βιώνει ένας άνθρωπος – και όλοι μας βιώνουμε σε κάποια φάση της ζωής μας είτε μικρά είτε μεγάλα τραύματα, δυσκολίες ή περιπέτειες – μπορεί οι ανθρώπινες του δυνάμεις να τον βοηθήσουν να τα αντιμετωπίσει κατά κάποιον τρόπο, να τα δεχθεί όπως μπορεί και όσο μπορεί. Όμως, από πλευράς Εκκλησίας ξέρουμε και είμαστε βέβαιοι γι' αυτό το πράγμα ότι όταν ο άνθρωπος μπει μέσα στο χώρο της Χάριτος, εκεί που ενεργεί η Χάρις του Αγίου Πνεύματος, γίνεται κάτι το πολύ παράδοξο: όλα τα τραύματα του ανθρώπου όχι απλώς θεραπεύονται από την ψυχή του, αλλά

μεταβάλλονται συν τω χρόνω και συν τη Χάριτι σε αιτίες ιαμάτων. Όπως λέει μια ευχή, ο Θεός έκανε τα νάματα εις ιάματα, δηλαδή τα πικρά νερά τα μετέβαλε σε φαρμακευτικά ύδατα, έτσι και τα φαρμάκια ο Θεός τα κάνει φάρμακα, όπως έλεγε κι ο Γέρο-Παΐσιος. Μέσα από αυτές τις καταστάσεις που βιώνει κάποιος, εισερχόμενος μέσα στον κόσμο της Χάριτος, μέσα στην προσευχή, στη σχέση του με το Θεό, θεραπεύεται και εκείνη η ευαισθησία που υπάρχει μέσα στον ψυχικό του κόσμο λόγω των τραυμάτων του, γίνεται πλέον θετική ευαισθησία και μπορεί να βοηθά και τους άλλους μετά.

Αυτό το πράγμα το βλέπουμε στη ζωή μας, και στον εαυτό μας και στους άλλους ανθρώπους. Εάν κάποιος άνθρωπος είναι πονεμένος και ευαίσθητος απέναντι σε ένα θέμα, γιατί έχει βιώσει μια τέτοια κατάσταση, αμέσως κοινωνεί με ένα συνάνθρωπό του και τον συμπονεί που βιώνει την ίδια κατάσταση. Εάν δεν πάθεις δεν θα μάθεις και τα παθήματα γίνονται μαθήματα. Έτσι ο Θεός μεταβάλλει τα πράγματα μέσα στο χώρο της Εκκλησίας, ώστε να μην υπάρχει τίποτε που να μπορεί να νικήσει τη Χάρη του Θεού, να μην μπορεί να πει ο άνθρωπος «ξέρεις, Θεέ μου, εγώ εάν δεν υφιστάμην όλα αυτά τα πράγματα δεν θα ήμουν αυτός που είμαι, θα ήμουν καλύτερος». Όχι, ο άνθρωπος μπορεί να τελειοποιηθεί μέσα στο χώρο της Χάριτος. Η Χάρις ενεργεί υπέρ φύσιν. Και ο Χριστός ο ίδιος έγινε άνθρωπος και επειράσθηκε «ίνα τοις πειραζομένοις βοηθήσαι». Δηλαδή, πειράσθηκε Αυτός, γεύθηκε της ανθρωπίνης ταπεινώσεως και φύσεως ως τέλειος Άνθρωπος και εγεύθη Σταυρού και θανάτου ποτήριον, για να μπορεί ακριβώς να βοηθήσει αυτούς που περνούν ακριβώς τον ίδιο δρόμο. Δεν θα μπορούσε ο Χριστός να βοηθά χωρίς να έχει περάσει αυτά τα πράγματα; Τα πέρασε, γιατί, ενώ μπορούσε να μην τα έχει περάσει, ήθελε να μας δείξει ότι αυτός είναι ο δρόμος μέσα από τον οποίο επικοινωνεί κανείς με τον αδερφό του. Δηλαδή μπορεί να πει κανείς ότι όσο πιο τραυματισμένος είναι ο άνθρωπος τόσο πιο πλεονεκτική είναι η θέση στην οποία βρίσκεται ενώπιον του Θεού. Ο Θεός τον τραυματισμένο άνθρωπο, αυτόν που λέει ο προφήτης «καρδίαν συντετριμμένη, πνεύμα συντετριμμένο ο Θεός ουκ εξουδενώσει», αυτή τη συντετριμμένη και εξουθενωμένη καρδιά ο Θεός τη μεταπλάθει και έχει ευαισθησίες πλέον αυτός ο άνθρωπος. Ο πόνος, η αδικία, το οποιασδήποτε μορφής τραύμα γίνεται για τον άνθρωπο καλό. Ο πόνος ομορφαίνει τον άνθρωπο, τον γλυκαίνει. Σπάζει η καρδιά του ανθρώπου, μαθαίνει πολλά πράγματα, μαθαίνει την ανθρώπινη φύση και δυστυχία, τον ανθρώπινο πόνο, κοινωνεί με τον αδερφό του, ξέρει γιατί είναι και ο ίδιος πονεμένος.

Από την άλλη, τι συμβαίνει με αυτόν το γονιό ο οποίος διαπράττει μια τέτοια πράξη εναντίον του παιδιού του; Ένας άγιος, όταν ακούσει για ένα φόνο δεν θα κλάψει για τον φονευθέντα, για το θύμα τόσο πολύ, όσο για το φονιά, για το θύτη.

Το θύμα είναι θύμα και ως τέτοιο δικαιούται τη συμπόνια του κόσμου και τη βοήθεια του Θεού, είναι αδικημένο και ο Θεός θα αποδώσει τη δικαιοσύνη Του η οποία είναι η Χάρης Του. Εκείνο το θύτη, το φονιά, ποιος θα τον λυπηθεί; Ποιος θα τον κοιτάξει; Κι αυτός ο ίδιος μετά πού θα στραφεί; Με τι διάθεση θα στραφεί στο Θεό και να του πει τι; Αφού τα χέρια του στάζουν αίμα. Γίνεται ένα θηρίο αυτός ο άνθρωπος και είναι πιο αξιολύπητος ο άνθρωπος που κάνει αυτά τα πράγματα παρά αυτός που τα παθαίνει, διότι οι άνθρωποι τον απορρίπτουν και στο Θεό δεν έχει παρηγορία να στραφεί. Ποια είναι η παρηγορία αυτού του ανθρώπου; Για τον απελπισμένο όμως υπάρχει πάντα μια ελπίδα, ο Θεός. Κι όποιος και αν είναι, είτε φονιάς, είτε ένας πατέρας βιαστής, ένας γονιός βίαιος και κακοποιός, ακόμα και γι' αυτά τα κτήνη ο Θεός είναι παρών.

Δεν μπορεί να υπάρξει τίποτα απολύτως που να μπορεί να εκμηδενίσει την αγάπη του Θεού. Ο Θεός δια της άπειρης αγάπης του αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, γιατί είναι παιδιά Του και δεν μπορεί να νικηθεί από τα ανθρώπινα δεδομένα. Έτσι, δεν μπορούμε να καταδικάσουμε τον άνθρωπο αλλά το γεγονός, την πράξη, την αμαρτία. Είναι πολύ παρήγορο λοιπόν να γνωρίζει ο άνθρωπος ότι εκεί που οι πάντες τον απορρίπτουν, υπάρχει και κάποιος που τον αποδέχεται, που δεν τον μισά και δεν τον κατακρίνει και αυτός είναι ο Θεός. Ποτέ λοιπόν να μην μηδενίζουμε την ελπίδα στον άνθρωπο, ό,τι κι αν είναι ο άλλος, όσο θηρίο και κτήνος κι αν είναι, δεν είναι δυνατόν να κλείσει η πόρτα του Θεού γι' αυτόν τον άνθρωπο. Ο Θεός έχει τη δύναμη να σώσει τον κάθε άνθρωπο, φτάνει αυτός να δώσει την ελευθερία στο Θεό.

Τέλος, κάτι πολύ σημαντικό που πρέπει να έχουν υπόψη όλοι οι γονείς είναι ότι στα παιδιά μένει μέσα τους η καλή ή η κακή εικόνα για το σπίτι τους ή για την οικογένειά τους. Είναι σημαντικότερο να φροντίσουμε έτσι ώστε τα παιδιά μας να έχουν αγαθές και καλές εικόνες των γονιών τους μέσα στο σπίτι έτσι ώστε να εντυπώνονται αυτά μέσα τους. Έτσι θα έχουν καλά πρότυπα που θα τους βοηθήσουν μετέπειτα στη ζωή τους. Θα έχουν αντισώματα να μπορούν αύριο να κατευθύνουν τη ζωή τους σύμφωνα με αυτές τις καλές εικόνες της οικογένειάς τους, που θα έχουν μέσα τους.

[Διαβάστε το πρώτο μέρος εδώ :Εκτροχιασμός της οικογένειας \(1ο μέρος\)](#)

Πηγή: isagiastriados.com